

definir instruments de gestió i ordenació del paisatge considerat com un palimpsest biològic i geològic, en el qual potser podem procedir a una anàlisi per capes però, en canvi, no hi podem actuar amb criteris de zones d'exclusió o amb paràmetres d'una falsa naturalització que, després de mil·lennis, ja només existeix en l'imaginari d'alguns, però que és irreal en la memòria de molts.

La integració del paisatge i del medi en un tot és el camí únic, no unívoc, que permet definir pautes d'actuació en el paisatge després de conèixer-ne els trets distintius més bàsics i d'assumir el seu caràcter permanentment dinàmic. Ho he dit infinitat de vegades i ho torno a repetir ara: no hi ha una foto fixa possible del paisatge, tal com ens ensenya la mateixa natura amb la diversitat canviant dels cicles anuals. La bellesa que ens emociona és justament la pulsó especial que es desprèn de moments irrepetibles i que ens enlluernen els sentits fins a embriagar-nos de plaers sensibles. Les polítiques del paisatge ens haurien de conduir a la recerca de la més alta perpetuació possible del plaer i del confort en una societat que viu permanentment el desconhort insaciable de la impossible felicitat absoluta.

L'experiència desencadenada fa uns anys a Florència amb la voluntat de definir una política europea del paisatge ens permet, ara, el contrast de les diferents polítiques desplegades arran d'aquella declaració d'intencions, que ens aporten per visió comparada un test dels resultats assolits i dels problemes persistents, que són molts.

El paisatge és una difícil equació entre l'home i el medi. Enfocat globalment, el territori com un tot, sense reproduir espais temàticament hiperprotegits, té segurament algun camí de solució que, ara, amb aquest llibre pretenem explorar de forma conjunta a la llum de diverses experiències europees. I al bell mig, l'experiència de Catalunya, que vol il·luminar amb llum pròpia un projecte ambició ple de llums i ple d'ombres encara per revelar.